

neke prirodnofilozofske i matematičke teme iz četvrtog sveska *Peripatetičkih rasprava*. On ističe da je u četvrtom svesku Petrić dotaknuo neka pitanja koja će kasnije biti važna za njegov filozofiju. Dadić posebno ističe Petrićeve stavove o beskonačnom i nedjeljivim dijelovima i ukazuje na to da su to bile predradnje na kojima je Petrić kasnije izgradio svoju geometriju.

Peripatetičke rasprave spominju se malo opširnije a ne samo nominalno, nakon što je objavljen reprint, i u studijama koje nisu izričito posvećene Petriću ili renesansnoj filozofiji. Tako Hans-Ulrich Wöhler piše o *Peripatetičkim raspravama* u studiji o srednjovjekovnoj dijalektici.³² On ocjenjuje da Petrić pokazuje povijesno utemeljene uvide u pitanja dijalektike. Petrić razlikuje dijalektiku koja je učenje o formalno korektnom zaključivanju od dijalektike koja je metodičkim pravilima uređen postupak kritičkog postavljanja pitanja i odgovora. Platonička je dijalektika po Petriću upravo jezgra svakog istinskog filozofiranja.

Iako nakon reprinta *Discussiones peripateticae* ne možemo uočiti vrtoglavi porast radova o *Peripatetičkim raspravama*, ipak se može, na temelju spomenutih recenzija i posljednjeg komentiranog rada, reći da se vidi da se interes za *Discussiones peripateticae* širi i izvan kruga onih kojima je Petrićeva filozofska misao centralna točka interesa. Posebno je pak važno da se za njih zainteresiraju klasični filolozi koji mogu omogućiti širem krugu filozofa i onih zainteresiranih za renesansnu filozofiju da se upoznaju s (još uvijek nedovoljno prevedenim) Petrićem koji je jedan od najznačajnijih hrvatskih filozofa, a sigurno najznačajniji renesansni hrvatski filozof.

³² Hans-Ulrich Wöhler, *Dialektik in der mittelalterlichen Philosophie*, Akademie Verlag, *Deutsche Zeitschrift für Philosophie* (Sonderband 13), Berlin 2006. str. 212–216.